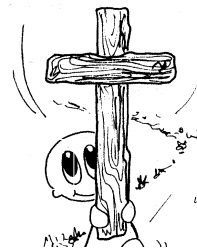

Vasárnapi híresztelő

RÁKOSCSABA FŐPLÉBÁNIA HETILAPJA 2021.január 24-31.

FŐPLÉBÁNIÁNK HIRDETÉSEI

(Évközi 3. vasárnap: Szalézi Szent Ferenc)

1./ Ma véget ér a keresztények egységéért tartott imahét. Bárcsak minden keresztény felekezet egységesen föllépne a hagyományos krisztusi tanítás mellett

2./ *Hétfő* Szent Pál apostol megtérésének ünnepe, *kedd* Szent Timóteus és Titusz püspökök, *péntek* pedig Aquinói Szent Tamás emléknapja.

MISEINTENCIÓK

Szombat 18 h	Az +Csőke nagyszülők és +Csaba édesapa	É
<u>ÉVKÖZI 3. VASÁRNAP: Szalézi Szent Ferenc; január 24.</u>		
8 h G	+Varga Béláné Etelka OB. (szerdán temettük)	É
10 h G	A Mészáros- és a Huszti-család +tagjai	É
<u>Kedd 10.45 h</u>	+Szeidl Ferenc temetése a Köztemetőben	CS
18 h	+Attila	É
<u>Szerda 7 h</u>	Élő Ernő édesapa és élő Ernő Fia	É
<u>Csütörtök 18 h</u>	Élő György és Ágnes hálaadása 45. házassági évfordulón	É
<u>Péntek 7 h</u>	A tisztítótűzben szenvedő lelkek	É
Szombat 18 h	A Sikari- és a Kun-család élő és +tagjai	É
<u>ÉVKÖZI 4. VASÁRNAP: Bosco Szent János; január 31.</u>		
8 h G	Keresztúri Mária (1. évf.)	É
10 h G	+Papp György férj és +nővére Ica	É

BALOLDALI KERESZTÉNYSÉG MÁRPEDIG NEM LÉTEZIK!

Aki a humanitást teszi abszolút értéké, idővel elfelejt Istenre tekinteni. A folyamat fő ismérve a hamisan értelmezett tolerancia: vagyis elfogadni a bűnt, amint van, de a bűnre is megértően tekinteni. A viszonyítási pont áthelyeződik. A „ne ítéld, hogy el ne ítéltess” parancsán azt értik majd: légy mindenkivel irgalmas, az objektív igazság és törvény szinte már nem is számít. Eltűnnek az örök és abszolút értékek, mert nem jelentenek többé feltétlen igazodási pontot a döntéshelyzetben lévő ember számára. Ha pedig minden szubjektív, akkor tulajdonképpen minden belefér. *Miért is ne?* –vetik oda a „baloldali kereszténység” hívei. *Ja, hogy olyan nincs?* Még nem, de már szorgalmasan dolgoznak rajta.

Sajnos az utóbbi nyolc évben egyre inkább megjelenik az irgalom eltorzult arányú túlhangsúlyozása. Mintha Isten sokkal irgalmasabb volna, mint azt mi elképzelni tudnánk. Egy elnéző apuka, aki akkor is szeret, ha mi –finoman szólva– rosszkodunk. Vagyis azt csinálhatunk, amit akarunk. A bűneinknek nincs semmi következménye. *Nincs pokol, csak mennyország* –állítják (ezt az eretnekséget!). Emiatt minden relatív lesz. „Nézőpont kérdése”-halljuk sok irányból a kenceficés mondatokat. Az eddig egyértelműen bűnnek definiált dolgok valamilyen megmagyarázhatatlan módon ártatlanná válnak. Következésképpen mindazok, akik a társadalom peremére szorultak, mert erkölccsel mérve bűnt követtek el, innentől kezdve a félremagyarázott és ezért hamis(!) keresztény irgalom jegyében fölkarolandóvá, védendővé válnak. Akik ragaszkodnak az etika megdönthetetlen objektív meghatározásaihoz, rögtön üldözöttek lesznek. Rájuk sütik véleményük föl vállalása miatt, hogy *keresztényietlenek, kirekesztők, szívtelenek, ilyen-olyan főbók*. E valójában belülről romboló folyamatból több beteg szellemi irányzat is született. Ezek egyike a hazánkba mostanság beszüremkedő és az ún. „liberális keresztények” (keresztény liberális nem lehet! –a szerk.) számára filozófiai alapot biztosító „felszabadítás-teológia”. Ez az eszmeáramlat több szempontból is aggályos és elvetendő. Ezt a katolikus egyház Hittani Kongregációja a már a benne lévő fegyveres erőszak miatt is elítélte VI. Páltól XVI. Benedekig. (?) Ennél azonban veszélyesebb titkos fegyvere, a marxizmus keresztény köntösbe bújtatva, valamint a liberalista szemléletnek is kiváló táptalajt kínál. A szegények fölkarolása és segítése abszolút evangéliumi gondolat. Ám a fölkarolandók köre elkezdett kitágulni. E hamis nézet szerint mindenki védelmet kell kapjon, aki a társadalomban megbélyegzetté vált (talán éppen elfogadhatatlan bűntettei miatt) és a perifériára szorult. A lelkiismeret döntéseinek abszolutizálásával az objektív értelemben vett bűn jelentősége kisebbedni kezd, ezért egyre többen bújnak elő a „felszabadítás-teológia” köntöse alól. Azt a (megtévesztő!) látszatot keltik, hogy ők már keresztények lettek. Így jelenik meg a homoszexuálisok elfogadása mellett a homoszexualitás testi vonatkozásának akceptálása is. De ugyanígy az „újraházasultak” szentáldozáshoz engedése, a cölibátus (papi nőtlenség) kérdése, az lmbtq-emberek, az abortusz és az eutanázia elfogadása, a lombikbébi-program és a mesterséges megtermékenyítés új útjainak elfogadása természetesen egyre gyöngítettebb formában. Kialakulni látszik egy új kereszténység, amely olyannyira nyitott mindenre és mindenkire, hogy lassan már megkülönböztethetetlen a liberalizmus legbetegebb formáitól. Ebben a halmazban mindenki testvér, csak az nem, akinek még számít valamit az isteni és természeti törvény! A kereszténység alapvetően „liberális”, hiszen a Biblia tanítása alapján vallja az ember szabad akaratát. Mégis különbözik a liberalizmustól abban, hogy a keresztény embernek is valóban mindent szabad, mindentől független, kivéve Istentől. Amint levesszük szemünket Istenről, amint kiiktatjuk őt életünkéből, már nem szabad, hanem szabados akaratról, akaratunk maximalizálásáról beszélhetünk. Ez nem tesz jót sem a társadalomnak, sem az egyénnek, amelyet a jelenség a szekularizáció, az elvilágiasodás felé hajt mind erősebben. A szlogen: mindenki abban hihet, amiben akar, csak ne erőltesse azt senki másra. *(Folytatjuk)*